

за да не би на прѣснийтъ трупъ тутакси станяше кракътъ на новийтъ боецъ, слѣдъ който чакахъ редъ останжалитѣ. Подъ поройтъ на корнумътъ погиваха и своитѣ, и чуждитѣ. Като счувахъ щикветѣ, неприятелитѣ са схващахъ и, пригракижло, удушавяхъ единъ другия, заливаяхъ гърлата, изваждахъ очитѣ, раскъсвахъ устата.... Често умирающиятъ, като поваля смъртносно, съ послѣдние усилие угасающия животъ на своя неприятель, вгризваше са въ неговото тѣло растреперано съ стиснати зѣби и само подъ тѣжкиятъ прикладъ, който му разбива главата, освобождаваше настрѣхналия боецъ.. Партеневъ въ венчикитѣ си растъ като стояше въ самиятъ ватъ, браняше са съ щикътъ отъ нѣколко едри низами, които настѣпвахъ отъ тукъ. Чеповосий господинъ вече съ рѣзки по всичкото лице, издранъ безсѣзнателно на дѣсно и на лѣво са отбраниане съ прикладътъ, като зажумялъ съ очитѣ си и безъ да вижда, кого той бие, чии глави, чии шии срѣща неговитѣ прикладъ.... Гурталовъ навѣсенъ и безмѣлвенъ, като спуснахъ ржцѣ, сѣдеше още посрѣдъ редута. Той бѣше готовъ, той — този капитанитъ на потъвающиятъ корабль,—той бѣше готовъ къмъ смъртта, но часътъ му още не дошелъ, и той спокойно чакаше послѣдниятъ натискъ на послѣднитѣ вълпи. Въ живата масса отъ солдати са распрѣсвахъ гранати... Съединителната траншея тукъ-тамъ вече бѣше завзета отъ турцитѣ и тамъ, въ тѣснитѣ този ровъ, слѣдуваше свирепий бой единъ на единъ... Неприятелитѣ са сващахъ и погивахъ, като наторявахъ земята съ кръвта си... Схващахъ са въ мъглата на барутния димъ,—умираящи, не можахъ да различатъ надъ себе си даже сивата свѣтлина на непоздравителното, съвсемъ есенно дневно небе.

Ординарцитѣ, проводени съ заповѣдъ да отстъпватъ, не можахъ да достигнатъ до редутитѣ, заобиколени отъ таборитѣ.... Сигналитѣ са чувахъ,—но тѣмъ не вѣрвахъ тѣзи мѣжественни, рѣшивши са да измрѣтъ люде.... Отъ лѣвийтъ редуть, впрочемъ (Абдулъ-бей-табия), шѣла солдати са потегли на срѣща на своитѣ, но всички въ начало като са натикнахъ въ слѣдната гѣстина на таборитѣ, погивахъ тамъ подъ щикветѣ.... Раненитѣ, падащецъ, вече не можахъ да са надѣватъ за спасение.... И здравитѣ не можахъ да вгизатъ, а тѣзи толкозь повече шѣмаше кой да ги прѣнася. А и да са дочакатъ турцитѣ не станъ нужда най-повече на щастливитѣ.... Своитѣ закопахъ....